

Acolo unde timpu-i dus

Gabriel Cristea

Visez câmpii de orizont,
dintr-o poiană de final,
cum picură cu galben-pal
pe Uvertura lui Egmont...

O toamnă lungă și-un desfrâu
îmi bântuie prin ochi solar;
Van Bethoveen s-aude clar
mocnind în verdele din grâu

Și-n frunzăret de chihlimbar
străluminând răzleț pe vânt;
Ai buze moi, de necuvânt,
ce îmi strivesc pieptul barbar;

Tot asfințitul s-a ascuns
în pământufii arămii
și-n ochii-ți - două elegii
ce sevele mi le-au pătruns.

Și ninge-n lăstăriș de-apus
cu năluciri de sânii tăi,
printre răchite și văpăi,
acolo unde timpu-i dus...